

๑๓ มกราคม วันการบินแห่งชาติ

ข่าวเนติบัณฑิตยสภา

ศูนย์ประชาสัมพันธ์เนติบัณฑิตยสภา / THE BAR ASSOCIATION INFORMATION CENTER

เดือนมกราคม ๒๕๖๓ ปีที่ ๓๒ ฉบับที่ ๓๖๖ ■ โทร. ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๑๐, ๐ ๒๘๘๗ ๖๘๐๑-๗

<http://www.thethaibar.or.th>

สารอวยพรปีใหม่ ๒๕๖๓

ในปีที่ผ่านมา เนติบัณฑิตยสภา ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้รับความร่วมมือจากคณะกรรมการเนติบัณฑิตยสภา คณาจารย์ และบุคลากรของเนติบัณฑิตยสภาทุกท่านที่มุ่งมั่นตั้งใจปฏิบัติงานอย่างดียิ่ง จนทำให้การดำเนินงานของเนติบัณฑิตยสภาสำเร็จลุล่วงไปได้ ผมในฐานะนายกเนติบัณฑิตยสภาจึงขอเป็นกำลังใจให้ทุกท่านในการปฏิบัติหน้าที่ต่อไปอย่างเต็มกำลังความสามารถ เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นศรัทธาของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมและวิชาชีพกฎหมาย

ในวาระขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๖๓ อันเป็นมงคลนี้ ผมขอส่งความสุขความปรารถนาดีมายังทุกท่าน พร้อมทั้งขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ท่านเคารพนับถือ ได้โปรดลดบันดาลให้สมาชิกเนติบัณฑิตยสภา นักศึกษาวิชากฎหมาย ผู้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมาย บุคลากรของเนติบัณฑิตยสภา และครอบครัวของทุกท่าน จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ เยี่ยมด้วยสติปัญญา ความรู้ความสามารถ ดำรงตนอยู่ในกรอบแห่งคุณธรรม จริยธรรม รักษาไว้ซึ่งเกียรติภูมิแห่งตน และร่วมเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าสืบไป

(นายไสลเกษ วัฒนพันธุ์)

ประธานศาลฎีกา

นายกเนติบัณฑิตยสภา

เนื่องจากปก

“๑๓ มกราคม วันการบินแห่งชาติ”

เพื่อร่วมน้อมรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ ผู้ทรงริเริ่มและทรงเห็นความสำคัญต่อกิจการการบิน คณะรัฐมนตรีจึงกำหนดให้วันที่ ๑๓ มกราคมของทุกปี เป็นวันการบินแห่งชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นต้นมา

ความเป็นมา

ในปี พ.ศ. ๒๔๕๔ (ค.ศ. ๑๙๑๑) ได้มีชาวต่างประเทศนำเครื่องบินแบบอองรีฟาร์มังมาแสดงการบินในประเทศไทย หลังการแสดงการบินของชาวต่างประเทศในปีเดียวกัน จอมพล สมเด็จพระเจ้าฟ้าจักรพงษ์ภูวนารถ กรมหลวงพิษณุโลกประชานารถ เสนาธิการทหารบก ได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลต่อ พระบาทสมเด็จพระ

* อัยการพิเศษฝ่าย สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายอัยการ รักษาการในตำแหน่งรองอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีอาชญากรรม, อนุกรรมการประชาสัมพันธ์ เนติบัณฑิตยสภา, บรรณาธิการจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภา
** นักประชาสัมพันธ์ปฏิบัติการ เนติบัณฑิตยสภา

อ่านต่อหน้า ๔

ข่าวเนติบัณฑิตยสภา

เดือน มกราคม ๒๕๖๓ ปีที่ ๓๒ ฉบับที่ ๓๖๖

สารบัญ

- ๒ สารอวยพรปีใหม่ ๒๕๖๓
- ๓ สารบัญ รายชื่อผู้จัดทำ เนื่องจากปก
- ๔ ปัญหาจากข้อหาหรือกฎหมายที่น่าสนใจ
- ๙ คำพิพากษาฎีกาที่น่าสนใจ
- ๑๑ เจาะฎีกาเด่น
- ๑๓ ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย
- ๑๖ บทความเรื่อง “หมายเหตุท้ายกฎหมายใหม่ เรื่อง กฎกระทรวงการมีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ และการมอบให้ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒”

- ๑๘ บทความเรื่อง “พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยักยอกทรัพย์”
- ๒๑ ข้อสอบพร้อมคำตอบในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการอัยการ ในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย พ.ศ. ๒๕๖๐ (สนามใหญ่) วิชากฎหมายพยานหลักฐาน กฎหมายรัฐธรรมนูญ กฎหมายปกครอง กฎหมายองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง หรือกฎหมายว่าด้วยศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว หรือกฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค กฎหมายล้มละลาย หรือกฎหมายภาษีอากร หรือกฎหมายแรงงาน กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา หรือกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ วันอาทิตย์ที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๑ ข้อ ๑
- ๒๒ มุมข่าว
- ๒๓ ข่าวเนติบัณฑิตยสภา
- ๒๔ บรรณาธิการแถลง

คณะผู้จัดทำ อนุกรรมการประชาสัมพันธ์ ที่ปรึกษา นายชัยวัฒน์ เกตุปรัชชาสวัสดิ์ **ประธานฝ่ายอำนวยการ** นายสัตยา อรุณธารี **รองประธานฝ่ายอำนวยการ** ● นายกฤษฏา บุญสมิต **ฝ่ายอำนวยการ** นายสุรพันธ์ ทิมกระจ่าง ● นายปรเมศวร์ อินทรชุมนุม ● นายมันเกียรติ ธนวิจิตรพันธ์ ● นางศิริอร เทชะบำรุง มณีสินธุ์ ● นายพงศ์พิเชษฐ์ จันทพรกิจ ● นายโกศลวัฒน์ อินทุจันทร์ยง ● นายวัชรินทร์ ภาณุรัตน์ ● ผศ.ดร.ศรีพัชรา สิทธิกิจจร **กองบรรณาธิการ บรรณาธิการ** นางศิริอร เทชะบำรุง มณีสินธุ์ **ผู้ช่วยบรรณาธิการ** ผศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง ● นายนิรันดร์ วุฒิววัฒน์ ● นายรังสิขัย บรรณกิจวิจารณ์ ● นายมนต์ชัย ชนินทรลีลา ● นายวัชรินทร์ ภาณุรัตน์ ● นายอำนาจ เนตยสุภา ● นางสาวมาติกา ธนเดชากุล ● นายทีปกร โกมลพันธ์พร ● นางสาวสิตานันท์ ศรีวรรค ● นายนิธินันท์ บุรณะเจริญรักษ์ ● นายนิธิพัฒน์ สินเพ็ง ● นางปัทมณ เดชเดโช ● นายไตรวิญ ฐัจจินดา **ฝ่ายดำเนินกร** นางพรพรรณริน แดงอ่อน ● นายสิทธิฤทธิ์ ไสวณณะ ● นางวาสนา เกตุแห่ง **การเงิน** นางกฤติญา โพธิ์งาม **กะเบียน จัดส่ง** นางสาววิศรดา สุขใส

บทความหรือข้อคิดเห็นใด ๆ ที่ปรากฏในข่าวเนติบัณฑิตยสภาเป็นผลงานของผู้เขียนโดยเฉพาะ กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ ถึงความจำเป็น และประโยชน์ของเครื่องบินที่ต้องมีไว้เพื่อป้องกัน ประเทศ หลังนำความขึ้นกราบบังคมทูล กระทรวง กลาโหมได้มีคำสั่งให้นายทหารนักบิน จำนวน ๓ นาย ซึ่งได้แก่ นายพัน โทหลวงศักดิ์ ศัลยาวัช นายพันตรี หลวงอาวุธสิขกร นายร้อยเอกหลวงหยาน พินาฎ ไปศึกษา วิชาการบิน ณ ประเทศฝรั่งเศส

ในระหว่างที่นายทหารทั้ง ๓ นายเดินทางไปศึกษา ที่ประเทศฝรั่งเศสนั้น ทางการก็ได้สั่งซื้อเครื่องบินเป็น ครั้งแรกจากฝรั่งเศสมาจำนวน ๗ เครื่อง ประกอบด้วย เครื่องบินแบบเบเรเกต์ปีก ๒ ชั้น จำนวน ๓ เครื่อง และ เครื่องบินแบบนิเออปอร์ตปีกชั้นเดียว จำนวน ๔ เครื่อง เข้าไว้ประจำการ นอกจากนี้ เจ้าพระยาอภัยภูเบศร์ (ชุ่ม อภัยวงศ์) ยังได้อุทิศทรัพย์ส่วนตัวซื้อเครื่องบิน แบบเบเรเกต์ให้ราชการไว้ใช้งานอีก ๑ เครื่อง ด้วยเห็นว่าเครื่องบินสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในทางราชการ ได้ ทำให้ในยุคแรก ประเทศไทยมีเครื่องบินประจำการ จำนวน ๘ เครื่อง

ภายหลังสำเร็จการศึกษา นายทหารนักบินทั้ง ๓ นาย ได้กลับมามาทดลองบินครั้งแรกในประเทศไทย เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๔๕๖ ซึ่งนายทหารนักบินทั้ง ๓ นาย สามารถขับเครื่องบินและร่อนลงจอดได้เป็นอย่างดี ท่ามกลางเสียงชื่นชมของผู้ชมจำนวนมากที่มา รอชม เนื่องจากในสมัยนั้น การขึ้นบินบนท้องฟ้าถือเป็น เรื่องที่เสี่ยงอันตรายอย่างยิ่ง ผู้ที่สามารถขับเครื่องบินได้

จึงได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้กล้าหาญ และถือเป็น เกียรติประวัติที่ควรได้รับการสรรเสริญ

ในเวลาต่อมา พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า เจ้าอยู่หัว ได้ทรงสถาปนาแผนการบินขึ้นในกระทรวง กลาโหม เป็นผลให้กิจการการบินไทยได้รับการพัฒนา ขึ้นมาตามลำดับ จากนั้นในวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๔๕๖ (ขณะนั้นประเทศไทยนับวันที่ ๑ เมษายน เป็น “วันขึ้น ปีใหม่” จนถึงปี พ.ศ. ๒๔๘๓^๑) พระบาทสมเด็จพระ มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เสด็จทอดพระเนตรการบิน โดยมีนายทหารนักบินขึ้นแสดงการบินถวายและ โปรงกระดาษถวายพระพรชัยมงคล ในการนี้มีเจ้านาย ชั้นผู้ใหญ่ ข้าราชการ และประชาชนมาร่วมเฝ้าเสด็จ และชมการแสดงการบินในครั้งนั้นด้วย

ในอดีตกิจการการบินของไทยได้เจริญก้าวหน้าถึง ขึ้นสามารถสร้างอากาศยานใช้ในราชการได้ และหลัง เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ การบินของไทยก็ได้สร้าง ประโยชน์มากมาย และพัฒนามาเป็นลำดับจนถึงทุกวันนี้

ด้วยน้อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาท สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงเป็นผู้ริเริ่มและ มีสายพระเนตรอันยาวไกลมีต่อกิจการการบินของชาติ คณะรัฐมนตรีได้เห็นความสำคัญของเหตุการณ์ดังกล่าว และได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดให้วันที่ ๑๓ มกราคมของทุกปี เป็น “วันการบิน แห่งชาติ” โดยเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นต้นมา

แหล่งข้อมูล

- เว็บไซต์วันสำคัญของไทย <http://www.todayth.com/>
- เว็บไซต์สำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย <https://www.caat.or.th/th/archives/32406>
- เว็บไซต์มหาวิทยาลัยสยาม สำนักทรัพยากรสารสนเทศ <https://e-library.siam.edu/> (สืบค้นเมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๒)

^๑ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ ได้ยกเลิกการใช้ รัตนโกสินทร์ศก สร้างศักราชใหม่เป็น พุทธศักราช โดย กำหนดให้ปี พ.ศ. ๒๔๕๖ เป็นปีแรก โดยยังคงใช้วันที่ ๑ เมษายน เป็นวันเปลี่ยนปีศักราชเช่นเดิม (ที่มา : สมหมาย จันทรเรือง. “ศักราชกับการขึ้นปีใหม่ของไทย.” ใน Matichon Online วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๐

การอุทธรณ์ที่ดินให้เป็นทางสาธารณประโยชน์โดยปริยาย**

ข้อเท็จจริง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ นาง อ. ได้อุทธรณ์ที่ดินให้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบล ว. เพื่อจัดทำโครงการถมดิน ทำเป็นทางสาธารณประโยชน์ (ถนนสาย ก) เพื่อให้ประชาชนทั่วไปสามารถใช้รถยนต์สัญจรเข้าออกได้ โดยขณะนั้น นาง น. ซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินติดกับที่ดินของ นาง อ. ได้อนุญาตให้ องค์การบริหารส่วนตำบล ว. เข้าดำเนินการถมดินตามแนวเขตที่ดิน (ตามแนวรั้วเดิม) ฝั่งติดกับที่ดินของนาง อ. ได้ตลอดแนว ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบล ว. เข้าถมดินลูกรังเป็นถนนกว้าง ๔ เมตร ยาว ๑๒๕ เมตร ด้วยงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๖ และประชาชนทั่วไปได้ใช้ประโยชน์ทางสาธารณะดังกล่าวในการเดินทางเข้า-ออกด้วยรถยนต์มาตลอดตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๖

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ นาง น. ได้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวให้แก่ นาย ส. ซึ่งเป็นบุตรของนาง น. ด้วยการให้โดยเสน่หา

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ นาย ส. ได้ให้เจ้าพนักงานที่ดินทำการตรวจสอบแนวเขตที่ดิน และนาย ส. ได้ปักเสารั้วจำนวน ๖ เสา ล้ำจากแนวรั้วเดิมเข้ามาในทางสาธารณะดังกล่าว ทำให้ทางสาธารณะเหลือความกว้างเพียง ๒ เมตร รถยนต์ไม่สามารถเข้าออกได้ โดยนาย ส. อ้างว่าได้ปักเสาตามที่เจ้าพนักงานที่ดินนำหลักหมุดที่ดินตามแนวเขตที่ดินไว้และไม่ยินยอมยกที่ดินให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ เป็นเหตุให้ประชาชนที่ใช้ทางดังกล่าวไม่สามารถใช้ทางได้และร้องเรียนไปยัง องค์การบริหารส่วนตำบล ว.

ข้อหาหรือ

องค์การบริหารส่วนตำบล ว. จึงขอหาหรือว่าทางพิพาทที่นาย ส. ได้ปักเสารั้วล้ำจากแนวรั้วเดิมเข้าไบนั้น เป็นทางสาธารณประโยชน์หรือไม่ หากเป็นทางสาธารณประโยชน์แล้ว องค์การบริหารส่วนตำบล ว. จะดำเนินการเกี่ยวกับทางพิพาทดังกล่าวได้หรือไม่ อย่างไร

คำวินิจฉัย

สำนักงานอัยการสูงสุดมีความเห็นว่า การที่ประชาชนทั่วไปใช้รถยนต์สัญจรเข้าออกบนถนนสาย ก. ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบล ว. ทำการถมดินทำถนนเป็นระยะเวลาต่อเนื่องเกินกว่า ๑๐ ปีแล้ว โดย นาง น. ไม่เคยมีการปิดกั้นหรือหวงกั้นประชาชนทั่วไปใช้ที่ดินดังกล่าว และเมื่อ นาย ส. ได้รับโอนที่ดินดังกล่าวมาด้วยการให้ ก็ไม่เคยมีการปิดกั้นหรือหวงกั้นประชาชนทั่วไปใช้ที่ดินดังกล่าวเช่นกัน ไม่ว่า นาง น. จะได้แสดงเจตนาอุทธรณ์ที่ดินพิพาทให้เป็นทางสาธารณประโยชน์โดยตรงหรือไม่ กรณีย่อมถือได้ว่าเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินได้อุทธรณ์ที่ดินส่วนดังกล่าวให้เป็นทางสาธารณะโดยปริยายแล้ว ที่ดินที่เป็นทางดังกล่าวจึงตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๒) โดยไม่จำเป็นต้องดำเนินการจดทะเบียนเป็นทางสาธารณประโยชน์และไม่จำเป็นต้องร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ ทั้งนี้ การรังวัดและนำหลักหมุดที่ดินตามแนวเขตที่ดินของเจ้าพนักงานที่ดิน

* อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายสัญญาและหาหรือ ๔

** สำนวนข้อหาหรือสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานที่ปรึกษากฎหมาย เลขรับที่ ท.๑๖๗/๒๕๖๒

หรือการก่อการะติดพันใด ๆ ในที่ดินดังกล่าวไม่อาจทำให้ที่ดินสาธารณะสมบัติของแผ่นดินกลับเป็นของเอกชนได้อีกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๕

ดังนั้น เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบล ว. ได้รับเรื่องร้องเรียนกรณีมีการปักเสารั้วบนทางสาธารณะดังกล่าวจนทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ด้านในไม่สามารถใช้ทางสาธารณะดังกล่าวในการสัญจรไปมาได้ตามปกติ องค์การบริหารส่วนตำบล ว. ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๖๗ (๒) และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ (๒) ย่อมมีอำนาจใช้ดุลยพินิจในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางดังกล่าวซึ่งเป็นทางสาธารณะอันเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ จะต้องเป็นไปเพื่อสาธารณประโยชน์เป็นส่วนรวม

หมายเหตุ

๑. หลักการตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ กำหนดว่า สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น

(๑) ที่ดินรกร้างว่างเปล่า และที่ดินซึ่งมีผู้เวนคืนหรือทอดทิ้งหรือกลับมาเป็นแผ่นดินโดยประการอื่นตามกฎหมายที่ดิน

(๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่าที่ขายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ

(๓) ทรัพย์สินใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดิน โดยเฉพาะเป็นต้นว่า ป้อมและโรงทหาร สำนักราชการ บ้านเมือง เรือรบ อาวุธ ยุทธภัณฑ์

ทางสาธารณประโยชน์ซึ่งหมายถึงทางหรือ

ถนนที่ประชาชนได้ใช้ประโยชน์ร่วมกัน จึงถือว่าเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๒)

๒. ที่ดินที่เอกชนมีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์อาจกลายเป็นทางสาธารณประโยชน์ได้ ด้วยวิธีการดังนี้

(๑) โดยธรรมชาติ เช่น ที่ดินริมตลิ่งที่ถูกกัดเซาะจนกลายเป็นแม่น้ำ ลำคลอง (ทางน้ำ)

(๒) โดยผลของกฎหมาย เช่น การเวนคืน การอุทิศให้เป็นทางสาธารณประโยชน์

๓. การอุทิศที่ดินให้ใช้เป็นทางสาธารณประโยชน์ ย่อมทำให้ที่ดินตกเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดินทันทีที่เจ้าของที่ดินได้แสดงเจตนาอุทิศให้ โดยไม่จำเป็นต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือหรือจดทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่จำเป็นต้องแสดงเจตนารับ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๗๗/๒๕๔๙ ช. ยกทางพิพาทให้เป็นทางสาธารณะแล้ว แม้ระบุว่า ช. จะมาจดทะเบียนให้เสร็จภายใน ๓ วัน แต่เป็นการยกให้เป็นทางสาธารณะ จึงตกเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดินโดยสมบูรณ์ตามกฎหมายทันทีที่ ช. ได้แสดงเจตนาโดยไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนโอนสิทธิการให้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๒๕ อีกทั้งการยกที่ดินให้เป็นทางสาธารณะไม่ต้องมีนายอำเภอหรือนายกเทศมนตรีในท้องที่แสดงเจตนารับ

๔. ปัญหาว่าการอุทิศที่ดินของเอกชนให้เป็นทางสาธารณประโยชน์จะต้องเกิดจากการแสดงเจตนาอุทิศที่ดินให้โดยชัดแจ้งเท่านั้นหรือไม่ อาจพิจารณาได้จากแนวคำพิพากษาศาลฎีกา เช่น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๓๘-๙/๒๕๐๑ การอุทิศที่ดินให้เป็นทางสาธารณะ ไม่จำเป็นต้องมีพิธีการ ถ้าโจทก์จำเลยและประชาชนทั่วไปได้ใช้ทางพิพาทไปสู่ทางสาธารณะร่วมกันมาเป็นเวลาหลายสิบปี แม้จะไม่ได้

ความว่าผู้ใดอุทิศที่ดินของตนให้เป็นทางและสะพาน สาธารณะโดยตรง คือ โดยพิธีการ ก็ต้องถือว่าเจ้าของ ที่ดินที่เส้นทางนี้ผ่านได้ยอมอุทิศที่นั้นให้เป็นทาง สาธารณะโดยปริยาย คือ ไม่มีพิธีการ อีกทั้งตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๒) ก็บัญญัติเพียงว่า ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ขายตลิ่ง ทางน้ำ และทางหลวง ฯลฯ เป็น สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ไม่ได้บังคับว่าจะต้องมีการ อุทิศโดยชัดแจ้ง ต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือหรือบันทึก ไว้ในโฉนดจึงจะใช้ได้ และเมื่ออุทิศให้เป็นทางสาธารณะ โดยปริยายแล้ว การสงวนสิทธิของจำเลยในตอนหลังก็ ย่อมไม่มีผล เพราะเมื่อเป็นทางสาธารณะเสียคราวหนึ่ง แล้ว ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๕, ๑๓๐๖, ๑๓๐๗ ห้ามมิให้โอนแก่กัน เว้นแต่อาศัยอำนาจ แห่งกฎหมาย ห้ามมิให้ยกอายุความขึ้นต่อสู้แผ่นดิน และห้ามมิให้ยึดทรัพย์นั้น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๑๒๖/๒๕๓๖ ทางพิพาท เกิดจากประชาชนใช้เดินเพื่อไปตักน้ำจากบ่อสาธารณะ และใช้เดินเข้าออกสู่ถนนสาธารณะมานานหลายสิบปี ก่อนที่โจทก์จะสร้างถนนคอนกรีตบนที่ดินพิพาท โดย เจ้าของที่ดินขณะนั้นไม่มีการหวงห้ามสงวนสิทธิใด ๆ แม้จะไม่ได้ความว่าผู้ใดอุทิศที่ดินทางพิพาทให้เป็น ทางสาธารณะโดยตรง คือ โดยพิธีการ ก็ต้องถือว่า เจ้าของที่ดินเดิมที่ทางพิพาทนี้ผ่านได้อุทิศที่ดินนั้นให้ เป็นทางสาธารณะโดยปริยาย ทางพิพาทจึงตกเป็นทาง สาธารณะแล้ว จำเลยรับโอนที่พิพาทภายหลังจากที่ เจ้าของเดิมอุทิศทางพิพาทไปแล้ว แม้ทางพิพาทจะอยู่ในเขตโฉนดที่ดินของจำเลย จำเลยก็ไม่มีสิทธิยึดถือ เอาเป็นของตนได้ เมื่อทางพิพาทเป็นทางสาธารณ- ประโยชน์และอยู่ในเขตปกครองของเทศบาลตำบล ศรีราชาโจทก์ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยผู้เข้าขัดขวาง ปิดกั้นทางพิพาทนั้นตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๕๐ (๒) ประกอบกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๔๙๖) ออกตามความในพระราช

บัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ ข้อ (๒) และพระราช บัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๔๕๗ มาตรา ๔๐

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๕๒๖/๒๕๔๐ การที่ ประชาชนได้ใช้ถนนพิพาทเป็นทางออกสู่สาธารณะ โดยบางคนใช้ถนนพิพาทมาตั้งแต่เริ่มสร้างเป็นเวลากว่า ๑๐ ปี แล้วไม่มีผู้ใดห้ามปราม ถือได้ว่าเจ้าของที่ดิน พิพาทเดิมได้ยกที่ดินส่วนที่ถนนพิพาทตัดผ่านให้เป็น ทางสาธารณะ อันเป็นการสละที่ดินให้เป็นสาธารณ สมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ โดย ไม่จำเป็นต้องมีการจดทะเบียนยกให้เป็นทางสาธารณะต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่

จากแนวคำพิพากษาฎีกาดังกล่าวจึงอาจสรุป ได้ว่า แม้เจ้าของที่ดินมิได้แสดงเจตนาอุทิศที่ดินให้เป็น ทางสาธารณประโยชน์โดยชัดแจ้งหรือโดยการจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ตาม แต่การที่ประชาชน ทั่วไปได้ใช้ที่ดินดังกล่าวเป็นทางออกสู่ทางสาธารณะ เป็นเวลานานกว่า ๑๐ ปี แล้ว โดยเจ้าของที่ดินนั้นไม่ เคยปิดกั้นหรือหวงห้ามมิให้ใช้ที่ดินดังกล่าว ย่อมถือได้ ว่าเจ้าของที่ดินนั้นได้ยกที่ดินส่วนที่เป็นทางให้เป็นทาง สาธารณประโยชน์โดยปริยายแล้ว และเป็นการสละ ที่ดินให้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมือง ใช้ร่วมกันด้วยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๒)

๕. หลักการตามประมวลกฎหมายแพ่งและ พณิชย์ มาตรา ๑๓๐๕ กำหนดว่า ทรัพย์สินซึ่งเป็น สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้นจะโอนแก่กันมิได้ เว้นแต่ อาศัยอำนาจแห่งกฎหมายเฉพาะหรือพระราชกฤษฎีกา ประเด็นปัญหาว่าการรังวัดและปักหมุดที่ดินของ เจ้าพนักงานที่ดินมีผลทำให้ที่ดินที่ตกเป็นทางสาธารณะ แล้วกลับเป็นของเอกชนได้หรือไม่ อาจพิจารณาได้จาก แนวคำพิพากษาฎีกา เช่น

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๒/๒๕๓๙ จำเลยที่ ๑ ทำหนังสืออุทิศถนนให้เป็นทางสาธารณประโยชน์

ทั้งหมด ถนนดังกล่าวตลอดสายจึงตกเป็นสาธารณ-
สมบัติของแผ่นดินโดยสมบูรณ์ตามกฎหมายทันทีที่
จำเลยที่ ๑ ได้แสดงเจตนาอุทิศให้เป็นทางสาธารณ-
ประโยชน์โดยไม่ต้องจดทะเบียนโอนสิทธิการให้ทาง
โฉนดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ มาตรา ๕๒๕ แม้ข้อความในตอนท้ายของ
หนังสืออุทิศระบุว่าจำเลยที่ ๑ จะไปจดทะเบียนโอน
กรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าว ณ สำนักงานที่ดินให้ต่อไปก็หา
มีผลทำให้กรรมสิทธิ์ในที่ดินที่อุทิศยังไม่โอนไปไม่
การออกโฉนดที่ดินถนนที่อุทิศซึ่งเป็นที่ดินพิพาทให้แก่
จำเลยที่ ๑ เป็นการออกภายหลังจากที่ดินพิพาทได้
ตกเป็นทางสาธารณประโยชน์แล้ว การออกโฉนดที่ดิน
พิพาทจึงเป็นการออกโดยมิชอบและศาลย่อมมีอำนาจ
เพิกถอนได้ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๖๑
วรรคท้าย จำเลยที่ ๒ ซื้อที่ดินพิพาทตามโฉนดที่ดินที่
ออกโดยมิชอบเพราะออกโฉนดภายหลังจากที่ดิน
พิพาทได้ตกเป็นทางสาธารณประโยชน์แม้จะได้ซื้อจาก
การขายทอดตลาดของศาลตามประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ มาตรา ๑๓๓๐ ก็ตาม จำเลยที่ ๒ ก็ไม่ได้
ได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติดังกล่าว จำเลยที่ ๒
ไม่ได้กรรมสิทธิ์และไม่มีอำนาจโอนที่ดินพิพาทแก่

จำเลยที่ ๓ จำเลยที่ ๓ ไม่ได้กรรมสิทธิ์ด้วย จำเลยที่ ๓
ไม่มีสิทธิเข้าไปครอบครองที่ดินพิพาท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๐๘/๒๕๓๕ บ. อุทิศที่ดิน
พิพาทให้เป็นถนนสาธารณะเพื่อให้ประชาชนใช้ร่วมกัน
โดยปริยาย ที่ดินพิพาทจึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่น
ดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน แม้ต่อมาจำเลยซึ่งเป็น
ผู้ดูแลถนนสาธารณสมบัติของแผ่นดินยังไม่ได้ทำถนน
ในที่ดินพิพาท และ บ. ได้ไปขอออก น.ส. ๓ ที่ดินพิพาท
ในนามของตนอีก ก็ไม่ทำให้ที่ดินพิพาทกลับเป็นของ บ.
การที่ บ. โอนที่ดินพิพาทให้ ป. และ ป. โอนให้โจทก์หา
ทำให้ ป. และโจทก์ ผู้รับโอนมีสิทธิดีกว่า บ. ผู้โอนไม่

จากแนวคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวจึงอาจสรุปได้ว่า
เมื่อที่ดินดังกล่าวตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
แล้วไม่ว่าจะมีการออก น.ส. ๓ หรือโฉนดที่ดินใหม่หรือ
การได้ที่ดินมาโดยการขายทอดตลาดตามคำสั่งศาล
ก็ไม่อาจทำให้ที่ดินที่กลายเป็นสาธารณสมบัติของแผ่น
ดินแล้วกลับมาเป็นที่ดินของเอกชนได้อีก เพราะมิใช่
กรณีตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๕ ดังนั้น การรังวัดและปักหมุด
ที่ดินของเจ้าพนักงานที่ดินจึงไม่อาจมีผลทำให้ที่ดินที่ตก
เป็นทางสาธารณะแล้วกลับเป็นของเอกชนได้เช่นกัน

ต่อจากหน้า ๒๑

(ข้อสอบ)

การสืบพยานในวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๐ เป็น
กระบวนการพิจารณาในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง ซึ่งในคดี
ราษฎรเป็นโจทก์ ศาลมีอำนาจไต่สวนมูลฟ้องกลับหลัง
จำเลยได้ จำเลยจะมาฟังการไต่สวนมูลฟ้องโดยตั้ง
ทนายให้ซักค้านพยานโจทก์ด้วยหรือไม่ก็ได้ หรือจำเลย
จะไม่มาแต่ตั้งทนายมาซักค้านพยานโจทก์ก็ได้ ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๕
วรรคสาม ดังนั้น การที่จำเลยทราบนัดโดยชอบแล้ว
ไม่มาศาลในวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๐ และศาลดำเนิน
กระบวนการพิจารณาไป จึงเป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว
คำคัดค้านของจำเลยในชั้นไต่สวนมูลฟ้องรับฟัง จึงรับ

ฟังไม่ได้

(ข) การที่โจทก์และจำเลยแถลงยอมรับคำเบิก
ความของพยานโจทก์ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องทุกปากเป็น
คำพยานในชั้นพิจารณา เป็นกรณีที่คู่ความตกลงกันและ
ศาลอนุญาตแล้ว แม้โจทก์ไม่นำพยานเข้าสืบแต่เมื่อ
ข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานที่โจทก์ฟ้องมีอัตรา
โทษอย่างต่ำจำคุกไม่ถึง ๕ ปี ศาลสามารถรับฟังคำเบิก
ความพยานในชั้นไต่สวนมูลฟ้องเป็นคำพยานในชั้น
พิจารณาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา มาตรา ๒๓๗ วรรคสอง

คำพิพากษากฎีกาที่น่าสนใจ

เรื่องสอด

ผศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง*

การฟ้องคดีแพ่งนอกจากโจทก์ฟ้องคดีเพราะถูกโต้แย้งสิทธิแล้ว บุคคลภายนอกซึ่งมิใช่คู่ความอาจเข้ามาเป็นคู่ความได้เรียกกรณีนี้ว่า “เรื่องสอด” ตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๗ การเรื่องสอดมีได้ ๓ กรณี คือ

(๑) ด้วยความสมัครใจเองเพราะเห็นว่าเป็นการจำเป็นเพื่อยังให้ได้รับความรับรอง ค้ำครอง หรือบังคับตามสิทธิของตนที่มีอยู่ โดยยื่นคำร้องขอต่อศาลที่คดีนั้นอยู่ในระหว่างพิจารณา หรือเมื่อตนมีสิทธิเรียกร้องเกี่ยวเนื่องด้วยการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง โดยยื่นคำร้องขอต่อศาลที่ออกหมายบังคับคดีนั้น

(๒) ด้วยความสมัครใจเองเพราะตนมีส่วนได้เสียตามกฎหมายในผลแห่งคดีนั้น โดยยื่นคำร้องขอต่อศาลไม่ว่าเวลาใด ๆ ก่อนมีคำพิพากษา ขออนุญาตเข้าเป็นโจทก์ร่วมหรือจำเลยร่วม หรือเข้าแทนที่คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียทีเดียวโดยได้รับความยินยอมของคู่ความฝ่ายนั้น แต่ว่าแม้ศาลจะได้อนุญาตให้เข้าแทนที่กันได้ก็ตาม คู่ความฝ่ายนั้นจำต้องผูกพันตนโดยคำพิพากษาของศาลทุกประการ เสมือนหนึ่งว่ามีได้มีการเข้าแทนที่กันเลย

(๓) ด้วยถูกหมายเรียกให้เข้ามาในคดี (ก) ตามคำขอของคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำเป็นคำร้องแสดงเหตุว่าตนอาจฟ้องหรือถูกคู่ความเช่นนั้นฟ้องตนได้เพื่อการใช้สิทธิไต่เบียด หรือเพื่อใช้ค่าทดแทน ถ้าหากศาลพิจารณาให้คู่ความเช่นนั้นแพ้คดี หรือ (ข) โดยคำสั่งของศาลเมื่อศาลนั้นเห็นสมควร หรือเมื่อคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีคำขอ ในกรณีที่มีกฎหมายบังคับให้บุคคลภายนอกเข้ามาในคดี หรือศาลเห็นจำเป็นที่จะ

เรียกบุคคลภายนอกเข้ามาในคดีเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม แต่ถ้าคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง จะเรียกบุคคลภายนอกเข้ามาในคดีดังกล่าว แล้วให้เรียกด้วยวิธียื่นคำร้องเพื่อให้หมายเรียกพร้อมกับคำฟ้องหรือคำให้การ หรือในเวลาใด ๆ ต่อมาก่อนมีคำพิพากษา โดยได้รับอนุญาตจากศาล เมื่อศาลเป็นที่พอใจว่าคำร้องนั้นไม่อาจยื่นก่อนนั้นได้

การส่งหมายเรียกบุคคลภายนอกตามอนุมาตรา นี้ต้องมีสำเนาคำขอ หรือคำสั่งของศาล แล้วแต่กรณี และคำฟ้องตั้งต้นคดีนั้นแนบไปด้วย

บทบัญญัติในประมวลกฎหมายนี้ไม่ตัดสิทธิของเจ้าหนี้ ในอันที่จะใช้สิทธิเรียกร้องของลูกหนี้และที่จะเรียกลูกหนี้ให้เข้ามาในคดีตั้งที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

การเรื่องสอดตามบทบัญญัติดังกล่าว มีคำพิพากษาที่น่าสนใจ คือคำพิพากษากฎีกาที่ ๔๐๖๕/๒๕๖๑ ได้พิพากษาเป็นแนวทางไว้ดังนี้

โจทก์เข้าเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทแห่งหนึ่ง จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ถือหุ้นและเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทนี้ ภายหลังจากปรับปรุงโครงสร้างหนี้ทำให้มีหนี้มากกว่าค่าหุ้นที่ได้ชำระ การกระทำของจำเลยเป็นการฝ่าฝืนหน้าที่กรรมการตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๑๖๘ เป็นเหตุให้บริษัทและถือหุ้นได้รับความเสียหาย

จำเลยให้การว่า โจทก์มิใช่ผู้เสียหายและไม่ถูกโต้แย้งสิทธิ นอกจากนี้ ผู้รับมอบอำนาจโจทก์ให้ฟ้องคดีใช้สิทธิโดยไม่สุจริต และโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

* ผู้ช่วยอธิการบดี และคณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยปัญหาตามฎีกาของโจทก์ในประเด็นอำนาจฟ้อง โจทก์อ้างว่าใช้สิทธิฟ้องคดีนี้ตามมาตรา ๑๖๖๙ นั้นบทบัญญัติดังกล่าวเป็นกรณีที่ผู้ถือหุ้นใช้สิทธิฟ้องแทนหรือฟ้องเพื่อประโยชน์ของบริษัทเฉพาะกรณีที่บริษัทไม่ฟ้องและเป็นการฟ้องเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนจากกรรมการของบริษัทเท่านั้น แต่การที่โจทก์ฟ้องจำเลยซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท โดยมีคำขอให้พิพากษาว่า หนังสือยืนยันการชำระค่าหุ้นและการเก็บรักษาค่าหุ้น สำเนาบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นในการประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้น และบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ตกเป็นโมฆะกับให้เพิกถอนสำเนาบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นและบันทึกข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ดังกล่าว หาใช่เป็นการฟ้องเพื่อเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนจากจำเลย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลย

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์การหนึ่งว่า มีเหตุอันสมควรที่จะเรียกบริษัท ท. เข้ามาเป็นจำเลยร่วมในคดีนี้ตามคำร้องสอดของโจทก์หรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า การเรียกบริษัทเข้ามาเป็นจำเลยร่วมเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม เห็นว่า ตามคำร้องสอดของโจทก์ โจทก์ขอให้ศาลหมายเรียกบริษัทเข้ามาเป็นจำเลยร่วมในคดีนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๗ (๓) และมาตรา ๕๗ (๓) (ข) ตามลำดับ โดยโจทก์อ้างในอุทธรณ์คำสั่งระหว่างพิจารณาว่าโจทก์ยื่นคำร้องสอดเพื่อขอให้ศาลหมายเรียกบริษัทเข้ามาเป็นจำเลยร่วมตามมาตรา ๕๗ (๓) (ข) มาตั้งแต่แรก มิใช่คำร้องสอดที่ยื่นเข้ามาตามมาตรา ๕๗ (๓) (ก) ดังนี้ เมื่อโจทก์มิใช่ผู้มีส่วนได้เสียซึ่งชอบที่จะยกเอาความเสียหายแห่งนิติกรรมซึ่งตกเป็นโมฆะขึ้นกล่าวอ้างตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา

๑๗๒ วรรคหนึ่ง และไม่มีสิทธิก้าวล่วงเข้าไปจัดการงานของบริษัทในการนี้เสียเองดังที่วินิจฉัยข้างต้นแล้ว ศาลย่อมไม่อาจพิพากษาให้บริษัทรับผิดชอบตามคำขอของโจทก์ได้ กรณีไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเรียกบริษัทเข้ามาในคดีเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ทั้งมิใช่กรณีที่กฎหมายบังคับให้บริษัทเข้ามาในคดี จึงไม่มีเหตุอันสมควรตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๗ (๓) (ข) ที่จะเรียกบริษัทเข้ามาเป็นจำเลยร่วมในคดีนี้ตามคำร้องสอดของโจทก์ คำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องสอดของโจทก์ชอบแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผลฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาข้ออื่นของโจทก์นั้นไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง

ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้

คดีนี้ โจทก์ยื่นคำร้องสอดเพื่อขอให้ศาลหมายเรียกบริษัท ท. เข้ามาเป็นจำเลยร่วมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๔๗ (๓) (ข) มาตั้งแต่แรก มิใช่คำร้องสอดที่ยื่นเข้ามาตามมาตรา ๕๗ (๓) (ก) เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท ท. มิใช่ผู้มีส่วนได้เสียซึ่งชอบที่จะยกเอาความเสียหายแห่งนิติกรรมซึ่งได้กระทำโดยจำเลยทั้งสามในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท ท. ซึ่งตกเป็นโมฆะขึ้นกล่าวอ้างตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง และไม่มีสิทธิก้าวล่วงเข้าไปจัดการงานของบริษัท ท. รับผิดชอบตามคำขอของโจทก์ได้ กรณีไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเรียกบริษัท ท. เข้ามาในคดี เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ทั้งมิใช่กรณีที่กฎหมายบังคับให้บริษัท ท. เข้ามาในคดี จึงไม่มีเหตุอันสมควรตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๗ (๓) (ข) ที่จะเรียกบริษัท ท. เข้ามาเป็นจำเลยร่วมตามคำร้องสอดของโจทก์

ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ หรือ ๒๑๙ ตรี

รังสิชัย บรรณกกิจวิจารณ์*

มนต์ชัย ชนินทรลีลา**

สุจรรยา สุจริตศรีชัยกุล***

ฉัตรเฉลิม ธรรมวินทร****

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๔๒/๒๕๖๑

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นาย พ.

จำเลย

การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้องลงโทษจำคุก ๒ เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน แต่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก ๑ เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน นอกจากนี้ที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นนั้น ศาลอุทธรณ์ยังพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้องอยู่ เพียงแต่ลงโทษแตกต่างไปจากศาลชั้นต้นเท่านั้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นการพิพากษาแก้ คำพิพากษาศาลชั้นต้นมิใช่พิพากษาลบคำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ ตรี ซึ่งมีใช้กรณีที่ผู้พิพากษาที่พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นมีอำนาจอนุญาตให้ฎีกาได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๑ ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔ และ พ.ร.บ. ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. ๒๕๒๐ มาตรา ๓ การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาต

ให้จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษจำคุกให้จำเลยซึ่งเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงเป็นการมิชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

(สรรทศน์ เอี่ยมวรชัย - สมศรี ทรุจิตตวิวัฒน์ - ธีระ เบญจรงค์มีโรจน์)

ข้อสังเกต ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง^๑ นอกจากจะมีหลักกฎหมายที่สำคัญประการหนึ่งว่า “คู่ความมีอำนาจฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นให้คู่ความฝ่ายที่ฎีกาฟัง” แต่บทบัญญัติดังกล่าวต้องอยู่ “ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๑๗ ถึง ๒๒๑” กล่าวคือ คู่ความใช้สิทธิฎีกาได้หากไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดสิทธิในการฎีกาตามมาตรา ๒๑๗ ถึง ๒๒๑ ซึ่งมาตรา ๒๒๑ มีหลักว่า ในคดีซึ่งต้องห้ามฎีกาไว้โดยมาตรา ๒๑๘, ๒๑๙ และ ๒๒๐ ถ้าผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือศาล

* ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์

** ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ประจำกองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑.

*** ผู้ช่วยผู้พิพากษา รุ่นที่ ๗๐.

**** ผู้ช่วยผู้พิพากษา รุ่นที่ ๗๒.

^๑ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๒๑๗ ถึงมาตรา ๒๒๑ คู่ความมีอำนาจฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นให้คู่ความฝ่ายที่ฎีกาฟัง.

อุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกาก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไป
ดังนั้น ปัญหาว่ากรณีใดเป็นคดีซึ่งต้องห้ามคู่ความฎีกา
ในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๘, ๒๑๙ และมาตรา
๒๒๐ จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเพราะ**มีผลต่ออำนาจ
ของผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษา**
ศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ในการที่จะพิจารณาอนุญาต
ให้ฎีกา กล่าวคือ หากมิใช่เป็นคดีซึ่งต้องห้ามคู่ความฎีกา
ในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๘, ๒๑๙ และมาตรา
๒๒๐ แล้วแต่กรณี ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อใน
คำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือ ศาลอุทธรณ์ย่อมไม่มี
อำนาจอนุญาตให้ฎีกา

กรณีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุก ๒ เดือน
ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขัง
แทน มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๒๐/๒๕๔๔ วินิจฉัย
ว่า เป็นคดีซึ่งต้องห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง
ตาม**มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง**^๒ โดยให้เหตุผลว่า เพราะ
เป็นการแก้ไขเล็กน้อย^๓

ส่วนกรณีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษกักขัง
แทนโทษจำคุก ศาลอุทธรณ์พิพากษา**ไม่เปลี่ยนโทษ**
จำคุกเป็นกักขังแทน มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๘๔๐/
๒๕๕๘ และ ๘๑๕๓/๒๕๔๐ วินิจฉัยแนวเดียวกันว่า
เป็นคดีซึ่งต้องห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม
มาตรา ๒๑๙ ตรี^๔ โดยให้เหตุผลว่า เพราะศาลอุทธรณ์
ยังพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้องโจทก์อยู่ เพียง
แต่ลงโทษแตกต่างไปจากศาลชั้นต้นเท่านั้น จึงเป็นการ
พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นมิใช่พิพากษากลับ

สำหรับกรณีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุก ๒
เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน แต่ศาลอุทธรณ์
พิพากษาให้ลงโทษจำคุก ๑ เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็น
กักขังแทนนอกจากที่แก้ให้ขึ้นไป ตามคำพิพากษาศาล
ชั้นต้นนั้น มีปัญหาว่าเป็นกรณีที่ต้องห้ามฎีกาใน
ปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง หรือ
มาตรา ๒๑๙ ตรี ซึ่งคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๔๒/
๒๕๖๑ ได้วินิจฉัยไว้ว่า เป็นกรณีที่คู่ความต้องห้ามฎีกา
ในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๙ ตรี โดยให้เหตุผล
ว่า ศาลอุทธรณ์ยังพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตาม
ฟ้องอยู่เพียงแต่ลงโทษแตกต่างไปจากศาลชั้นต้น
เท่านั้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นการพิพากษา
แก้ คำพิพากษาศาลชั้นต้น มิใช่พิพากษากลับ
คำพิพากษาศาลชั้นต้น ดังนั้น เมื่อกรณีเป็นคดีที่ต้อง
ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๙
ตรี ผู้พิพากษาที่พิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาล
ชั้นต้นจึง**ไม่มีอำนาจอนุญาตให้ฎีกา**ตาม ป.วิ.อ. มาตรา
๒๒๑ ได้ การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อใน
คำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยฎีกาขอให้
ลงโทษสถานเบาและรอกำหนดโทษหรือรอกการ
ลงโทษจำคุกให้จำเลยซึ่งเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง
จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย (คำพิพากษา
ศาลฎีกาที่ ๓๔๕๙/๒๕๕๙, ๑๒๘๔๐/๒๕๕๘, ๓๗๖๓/
๒๕๕๖, ๔๗๗๙/๒๕๕๔ และ ๑๓๒๓/๒๕๕๓ วินิจฉัย
ในทำนองเดียวกัน)

^๒ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง มีหลักสำคัญประการหนึ่งว่า ในคดีที่ศาลอุทธรณ์เพียงแต่แก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุก
จำเลยไม่เกินห้าปี ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง.

^๓ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๖๐-๖๕๖๑/๒๕๔๐ วินิจฉัยว่า ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นเฉพาะโทษที่ลงแก้
จำเลยมิได้แก่บทมาตราที่เป็นความผิดด้วย เป็นการแก้ไขเล็กน้อย เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี จึง
ต้องห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ซึ่งข้อเท็จจริงต่างกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่
๒๒๒๐/๒๕๔๔ ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษกักขังแทน.

^๔ ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๙ ตรี บัญญัติว่า ในคดีที่ศาลชั้นต้นลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก หรือเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุก
หรือคดีที่เกี่ยวกับการกักขังแทนค่าปรับ หรือกักขังเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน ถ้าศาลอุทธรณ์มิได้พิพากษากลับคำพิพากษาศาล
ชั้นต้น ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย

ลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำสร้างคุณภาพประชาธิปไตย

Bridging the Inequality Gap and Nurturing Quality of Democracy

ที่ปรกร โกลด์พันธ์พร*
พัทธรณ อนันต์ศฤงคาร**

เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ ที่ผ่านมา สถาบันพระปกเกล้าได้จัดการประชุมวิชาการ ครั้งที่ ๒๑ ขึ้นในหัวข้อ “การลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำสร้างคุณภาพประชาธิปไตย” (Bridging the Inequality Gap and Nurturing Quality of Democracy) เพื่อเป็นเวทีในการแสดงความคิดเห็น สะท้อนมุมมองและทัศนคติต่าง ๆ เพื่อลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำในสังคม ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านกฎหมาย เป็นต้น

ด้านความสัมพันธ์ระหว่างความเหลื่อมล้ำกับประชาธิปไตยที่มีคุณภาพนั้น ในระดับสากล ได้จัดให้ประเด็นปัญหาความเหลื่อมล้ำเป็นวาระสำคัญเร่งด่วนที่สหประชาชาติกำหนดให้การลดความเหลื่อมล้ำเป็นหนึ่งในเป้าหมายสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) เช่นเดียวกับประเทศไทยที่ได้ให้ความสำคัญกับการขจัดความเหลื่อมล้ำควบคู่กับการสร้างความเสมอภาคและความเท่าเทียมในสังคม โดยปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕๗, มาตรา ๒๕๘ และยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ในยุทธศาสตร์ที่ ๔ ซึ่งกำหนดให้ความเหลื่อมล้ำเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องมีการแก้ไข^๑

Regarding the connection between inequality and quality of democracy on an international level, inequality is considered part of the United Nations urgent agenda, and reducing inequality has become part of its Sustainable Development Goals (SDGs). In Thailand, the elimination of disparities and the generation of equality and fairness in society are important issues, as reflected in Section 257 and 258 of the Constitution (B.E.2560 (2017)). Likewise, the fourth strategy of the 20-Year National Strategy indicates that social inequality is an important problem that needs to be addressed.

* อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด, ที่ปรึกษาประจำคณะอนุกรรมการศึกษาการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรม (สภาผู้แทนราษฎร), ผู้ช่วยบรรณาธิการจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภา, ผู้เขียนหนังสือ “คู่มือฎีกาสำคัญกฎหมายลักษณะครอบครัว - มรดก”, น.บ., น.บ.ท., LL.M. in International Commercial Law, University of Leicester, LL.M. in Tax Law, Queen Mary University of London, อดีตผู้พิพากษาศาลจังหวัดภูเก็ต
** อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด, น.บ., น.บ.ท., LL.M. in Intellectual Property Law, University College London, MJur, University of Oxford
^๑ หมายเหตุ : ภายในบทความต่อจากนี้ เฉพาะข้อความภาษาไทยที่เป็นตัวหนาเท่านั้น ที่จะมีการแปลเป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจนั้น เป็นประเด็นสำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไข เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยมีระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมหรือแบบตลาดเสรีซึ่งระบบดังกล่าวจะมีภาคเอกชนเป็นกลไกสำคัญต่อปัจจัยการผลิตและทิศทางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งนับวันเมื่อเศรษฐกิจเติบโตมากขึ้นปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจก็จะทวีความรุนแรงมากขึ้นตามไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพความเหลื่อมล้ำระหว่างผู้มีรายได้มากและผู้มีรายได้น้อย

With respect to the problem of economic inequality, this is an important issue that must be resolved. Since Thailand has a capitalist, or free market, economy, the private sector is an important mechanism for production and economic growth. As the economy continues to grow further, the problem of economic inequality also becomes increasingly intensified, and in particular the gap between high and low income citizens.

จากรายงานของ The Credit Suisse Global Wealth Report 2018 ระบุว่าประเทศไทยมีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจสูงเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก โดยมีประชากรไทยเพียงร้อยละ ๑ เท่านั้นที่ถือครองทรัพย์สินถึงร้อยละ ๖๖.๙ ของประเทศ ขณะที่ประชากรไทยที่รวยที่สุดจำนวนร้อยละ ๑๐ ของประชากรไทยทั้งหมดนั้นครอบครองความมั่งคั่งรวมร้อยละ ๘๕.๗ ของทรัพย์สินรวมทั้งประเทศ^๒

According to the Credit Suisse Global Wealth Report 2018, Thailand was one of the countries with the highest economic inequality in the world, with only 1 per cent of Thai nationals owning 66.9 per cent of the assets of the entire nation. The wealth of the richest 10 per cent of the Thai population comprised 85.7 per cent of the country's total assets.

ด้านปัญหาสังคมกับความเหลื่อมล้ำนั้น เป็นประเด็นสำคัญที่ถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕๗ ในเรื่องการปฏิรูปประเทศโดยใน (๒) บัญญัติว่า “สังคมมีความสงบสุข เป็นธรรม และมีโอกาสอันทัดเทียมกันเพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำ” อันเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญที่รัฐจะต้องให้ความสำคัญเสมอกับความแตกต่างของประชากรทั้งในด้านชาติพันธุ์ ศาสนา เพศสภาพ และการเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในทุกกลุ่มโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ หรือผู้ที่มีความแตกต่างทางเพศสภาพหรือเพศภาวะ โดยรัฐจะต้องมุ่งเน้นในเรื่องการส่งเสริมความเท่าเทียมโดยไม่เลือกปฏิบัติเพื่อก่อให้เกิดความเสมอภาคในการเข้าถึงโอกาสที่ควรได้รับ

Regarding social problems and inequality, these are critical issues, as appears from Section 257 of the Thai Constitution (B.E. 2560 (2017)), pursuant to which national reform must be carried out to achieve the following objective, among others:

(2) “society is peaceful, fair and provides comparable opportunities to eliminate disparity”.

The preceding statement reflects the significance of the state in ensuring equality among diverse groups of people irrespective of their ethnic background, religion and gender, and respecting human dignity, especially among those who are disadvantaged, disabled or with a different sexual orientation. The government must focus on promoting equality without discrimination on any grounds in order to bring about equal opportunities that every citizen deserves.

ในส่วนของกฎหมายกับความเหลื่อมล้ำนั้น ก็เป็นอีกประเด็นสำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไข เนื่องจากสังคมปัจจุบัน กฎหมายถือได้ว่าเป็นปัจจัย

^๒ ไทยกับปัญหาความเหลื่อมล้ำปี ๒๐๑๘, แหล่งที่มา <https://thestandard.co/global-wealth-report-2018/> (เข้าถึงเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๒)

สำคัญที่ประชาชนต้องถือปฏิบัติ แต่ด้วยความเหลื่อมล้ำทางกฎหมายซึ่งเป็นจุดก่อเกิดความไม่เป็นธรรมในสังคม อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการออกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร หรือปัญหาการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการตรากฎหมายน้อยเกินสมควร ทำให้เกิดปัญหาสะสมหลายประการและสร้างความเหลื่อมล้ำแก่ประชาชนอย่างมาก

As for the role of law and inequality, this is yet another pressing issue that requires a solution. In modern society, the law plays a significant role in controlling people’s behavior and requires compliance. However, the law can produce inequality which causes injustice in society through unfair legislation or a lack of efficiency in enforcement. The fact that people have a limited role in participating in the legislative process also exacerbates the problem of inequality, leading to greater disparity among the people.

สุดท้ายนี้ แม้ความเหลื่อมล้ำจะก่อให้เกิดปัญหาในหลาย ๆ ด้าน แต่การจะลดความเหลื่อมล้ำก็ต้องอาศัยคุณภาพของแนวทางการแก้ไขที่ได้สัดส่วน เพื่อให้ทุกคนในสังคมมีโอกาสก้าวไปพร้อมกัน จึงจะสามารถทำให้เกิดการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืน ซึ่งการลดความเหลื่อมล้ำนั้น ไม่ได้หมายความว่าต้องทำให้ทุกคนเท่าเทียมกัน แต่จะต้องทำให้ช่องว่างของความแตกต่างลดลง จึงจะสามารถทำให้ประเทศชาติเกิดการพัฒนาดังกล่าวได้อย่างมีคุณภาพและยั่งยืน^๓

Ultimately, even though inequality triggers problems in many ways, reducing inequality requires a balanced and proportionate approach for everyone in the society to have an opportunity to move forward together, in order to realise stable and sustainable development. Curtailing inequality does not simply mean that everyone has to be equal but should instead be achieved by narrowing the gap of differences so that the country can fulfil its development goal with quality and sustainability.

^๓ สารระสำคัญปาฐกถาปิดการประชุมวิชาการสถาบันพระปกเกล้า ครั้งที่ ๒๑ ประจำปี ๒๕๖๒ โดย ศาสตราจารย์ยิวติสาร ตันไชย เลขาธิการสถาบันพระปกเกล้า

หมายเหตุท้ายกฎหมายใหม่ เรื่อง กฎกระทรวงการมีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ
และการมอบให้ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒

รวิทร์ ชัยภักดิ์*

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน
พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๕ บัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้
เว้นแต่มาตรา ๘ ทวิ มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ของ

- (ก) ราชการทหารและตำรวจที่มีหรือใช้ใน
ราชการ
- (ข) หน่วยราชการที่มีหรือใช้เพื่อป้องกัน
ประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อย
ของประชาชน
- (ค) หน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจที่มีและ
ใช้ในการป้องกันและรักษาทรัพย์สินอัน
สำคัญของรัฐ
- (ง) ราชการทหารและตำรวจตาม (ก) หรือ
หน่วยราชการตาม (ข) ที่มอบให้ประชาชน
มีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการของทหาร
และตำรวจ หรือของหน่วยราชการ แล้ว
แต่กรณี

(๒) อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนประจำเรือเดิน
ทะเล รถไฟและอากาศยานตามปกติ ซึ่งได้แสดงและให้
พนักงานศุลกากรตรวจตามกฎหมายแล้ว

(๓) ดอกไม้เพลิงสัญญาณประจำเรือเดินทะเล
อากาศยาน และสนามบินตามปกติ

หน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามวรรคหนึ่ง (๑) (ข)
หรือ (ค) รวมทั้งชนิด ขนาดและการกำหนดจำนวน ตลอดจน
จนการมีและใช้ การเก็บรักษา การพาดิตตัว การซ่อมแซม
หรือเปลี่ยนลักษณะ และการอย่างอื่นที่จำเป็นเพื่อการ
รักษาความปลอดภัยอันเกี่ยวกับ อาวุธปืน เครื่องกระสุน
ปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ที่ให้
หน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจดังกล่าวมีและใช้หรือมอบให้
ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการนั้น ให้เป็นไปตาม
ที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ทั้งนี้ ด้วยผลของบทบัญญัติตามมาตรา ๕ ดังกล่าว
ทำให้มีการออกกฎกระทรวงการมีและใช้อาวุธปืน เครื่อง
กระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ
ปืนของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ และการมอบให้
ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการ พ.ศ. ๒๕๕๓
กำหนดให้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดบาง
ประเภทของหน่วยราชการบางหน่วยไม่อยู่ภายใต้บังคับ
แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ เช่น
สำนักงานศาลยุติธรรม กรมการปกครอง สถาบัน
นิติวิทยาศาสตร์ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบ
ปรามยาเสพติด สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอก
เงิน สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการ
ทุจริตในภาครัฐ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบ
ปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นต้น อย่างไรก็ตามกฎกระทรวง
ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ นี้ไม่ได้ระบุถึงสำนักงานอัยการสูงสุด
ไว้ด้วย

ทำให้ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้มีการออกกฎ
กระทรวงฉบับใหม่ขึ้นมาเพิ่มเติมกฎกระทรวงฉบับเดิม ซึ่ง
ก็คือ กฎกระทรวงการมีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนของหน่วย
ราชการและรัฐวิสาหกิจ และการมอบให้ประชาชนมีและ
ใช้เพื่อช่วยเหลือราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาไปเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน
๒๕๖๒ โดยได้กำหนดให้เพิ่มความว่า “(๓๒) สำนักงาน
อัยการสูงสุด” ในข้อ ๒ แห่งกฎกระทรวงฯ พ.ศ. ๒๕๕๓
ส่งผลให้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดของ
สำนักงานอัยการสูงสุด ซึ่งไม่ใช่ของส่วนตัวของพนักงาน
อัยการ ได้รับยกเว้นไม่อยู่ภายใต้บังคับ พระราชบัญญัติ
อาวุธปืนฯ พ.ศ. ๒๔๙๐ หรือกล่าวได้ว่า สำนักงานอัยการ
สูงสุดสามารถมีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุ
ระเบิด ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายกระทรวงนี้ได้โดยไม่ผิด
กฎหมาย ซึ่งตัวอย่างฐานความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธ

* ผู้ช่วยเลขานุการรองอัยการสูงสุด, อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด
นิติศาสตร์บัณฑิต ม.ธรรมศาสตร์, นิติศาสตรมหาบัณฑิต ม.ธรรมศาสตร์, เนติบัณฑิตไทย, บัณฑิตทางกฎหมายปกครอง, ประกาศนียบัตร
ผู้ผ่านการอบรมวิชาว่าความ

ปีนฯ พ.ศ. ๒๕๔๐ เช่น ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นต้น

โดยเหตุผลในการออกกฎหมายฯ พ.ศ. ๒๕๖๒ นี้ก็เนื่องมาจาก^๑ สำนักงานอัยการสูงสุดมีหน้าที่และอำนาจในการอำนวยความยุติธรรม รักษาผลประโยชน์ของรัฐ กับคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน และที่สำคัญพนักงานอัยการอาจได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนคดีอาญา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายอื่น ซึ่งปัจจุบันนี้สำนักงานอัยการสูงสุดก็ได้มีการจัดตั้งสำนักงานการสอบสวนขึ้นมาเพื่อดำเนินการให้สอดคล้องกับภารกิจด้านการสอบสวนที่ได้รับมอบหมาย^๒

อำนาจและหน้าที่ที่สอบสวนคดีอาญาของพนักงานอัยการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เช่น สอบสวนหรือร่วมสอบสวนคดีนอกราชอาณาจักร ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐ ซึ่งปัจจุบันมีคดีประเภทนี้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในฐานความผิดต่าง ๆ เช่น คดียาเสพติด คดีค้ามนุษย์ คดีฟอกเงิน คดีก่อการร้าย คดีแก๊งคอลเซ็นเตอร์ คดีฉ้อโกงระหว่างประเทศ คดีความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

ส่วนอำนาจและหน้าที่ที่สอบสวนคดีอาญาของพนักงานอัยการ ตามกฎหมายอื่น เช่น คดีองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๕๖^๓ เป็นต้น ซึ่งตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๕๖ มาตรา ๑๖ เองก็ได้กำหนดเกี่ยวกับเรื่อง

การมีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ยุทธภัณฑ์ และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของพนักงานอัยการไว้เช่นกัน ความว่า “ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยุทธภัณฑ์ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่การสืบสวนสอบสวนความผิดฐานมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ ให้พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้มีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ยุทธภัณฑ์ และอุปกรณ์เกี่ยวข้อง เพื่อความปลอดภัยเท่าที่จำเป็น ทั้งนี้ การมีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ยุทธภัณฑ์ และอุปกรณ์เกี่ยวข้องดังกล่าว ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่อัยการสูงสุดกำหนด” ซึ่งต่อมาได้มีการออกข้อบังคับของอัยการสูงสุดว่าด้วยการมีและใช้อาวุธปืนและยุทธภัณฑ์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. ๒๕๕๖ มาตรา ๑๖ พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ ให้สอดคล้องกับมาตรา ๑๖ ดังกล่าว

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่านับวันบทบาทและภารกิจขององค์กรอัยการซึ่งรวมถึงสำนักงานอัยการสูงสุดและพนักงานอัยการจะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามพลวัตของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป การมีและใช้อาวุธปืนกับอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ก็ย่อมทำให้พนักงานอัยการสามารถรักษาและคุ้มครองความปลอดภัยในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตาม อาวุธปืนและอุปกรณ์เหล่านี้ก็มีข้อเสียเช่นกัน เพราะหากนำไปใช้ผิดวัตถุประสงค์หรือไม่ดูแลรักษาให้ดี ย่อมส่งผลร้ายต่อผู้ครอบครองได้ไม่ยิ่งหย่อนกว่าประโยชน์ของมัน อย่างที่พวกเราเห็นได้ตามข่าวทุกวันนี้

^๑ ดูรายละเอียดได้ที่ หมายเหตุท้ายกฎกระทรวงฯ พ.ศ. ๒๕๖๒

^๒ อนึ่ง พระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๗ ยังได้บัญญัติอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการเกี่ยวกับการสอบสวนไว้ด้วย ความว่า “ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการในกรณีที่ถูกกฎหมายกำหนดให้มีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนคดีอาญาซึ่งมิใช่การร่วมสอบสวนกับพนักงานสอบสวนหรือร่วมทำสำนวนสอบสวนกับพนักงานสอบสวน ให้พนักงานอัยการมีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวน ทั้งนี้ ให้พนักงานอัยการเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่และมีอำนาจและหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยในการค้น การจับ และการคุมขังอาจร่วมกับเจ้าพนักงานตำรวจ หรือเจ้าพนักงานอื่น หรือแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจ หรือเจ้าพนักงานอื่นดำเนินการก็ได้” ดูรายละเอียดเรื่องนี้เพิ่มเติมได้ที่ อำนาจ เนตยสุภา, รวินท์ ชัยภักดิ์ภักดิ์ และธีรัช ลิ้มปายระยะ, คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ, พิมพ์ครั้งที่ ๖ (แก้ไขเพิ่มเติม), (กรุงเทพฯ : วิญญูชน, มีนาคม ๒๕๕๙), หน้า ๑๒๘-๑๓๑.

^๓ อย่างไรก็ตาม ความผิดเกี่ยวกับองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติก็อาจเป็นความผิดนอกราชอาณาจักร ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐ ได้เช่นกัน

ในคดีความผิดฐานยกยอกมีเป็นกรณีครอบครองทรัพย์สินซึ่งเป็นของผู้อื่นหรือซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย และเบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต พนักงานสอบสวนในท้องที่ใดจะเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีความผิดฐานยกยอกนั้น ศาลฎีกาวินิจฉัยถึงการเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยกยอกไว้แตกต่างกัน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาว่า การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยกยอกในแต่ละกรณี แตกต่างกันอย่างใด เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่ออำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน อำนาจฟ้องของพนักงานอัยการ

๑. กรณีความผิดฐานยกยอกเกิดในท้องที่เดียว

ในกรณีความผิดฐานยกยอกเกิดในท้องที่เดียว พนักงานสอบสวนในท้องที่นั้นจะมีอำนาจสอบสวนและเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ พนักงานสอบสวนในท้องที่ที่ความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่า ได้เกิดภายในเขตอำนาจของตนจึงมีอำนาจสอบสวน และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยกยอกตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘^๑

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๘๕๕/๒๕๕๗ วินิจฉัยว่า จำเลยเช่าซื้อรถยนต์จากบริษัทผู้เสียหายในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลโชคชัย ต่อมาจำเลยนำรถยนต์ที่เช่าซื้อดังกล่าวไปจำหน่ายซึ่งเป็นการเบียดบังทรัพย์สินของผู้เสียหายในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลเขตเพชรเกษม ดังนั้นพนักงานสอบสวนของสถานีตำรวจนครบาล

เพชรเกษม ซึ่งเป็นท้องที่ที่ความผิดเกิดย่อมเป็นพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลโชคชัยไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ^๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๗๓/๒๕๓๕ วินิจฉัยว่า จำเลยรับฝากทรัพย์สินของผู้เสียหายจากประเทศซาอุดีอาระเบีย ต่อมาจำเลยยอมรับที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานีว่ารับฝากทรัพย์สินของผู้เสียหายมายังประเทศไทย แต่ต่อมาจำเลยปฏิเสธที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานีว่า ไม่ได้รับฝากทรัพย์สินของผู้เสียหาย ถือได้ว่า จำเลยมีเจตนาทุจริตเบียดบังทรัพย์สินเป็นของตนเองที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี เหตุจึงเกิดที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ประเทศไทย มิใช่เกิดที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอกุมภวาปี มีอำนาจสอบสวนได้และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ^๓

ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลฎีกาข้างต้น เป็นการเบียดบังทรัพย์สิน โดยสภาพจึงเป็นที่แน่นอนว่า ความผิดฐานยกยอกเกิดขึ้นในท้องที่เดียว การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยกยอก จึงต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘

๒. กรณีความผิดฐานยกยอกเกิดขึ้นหลายท้องที่

ในกรณีที่ความผิดฐานยกยอกไม่เป็นที่ชัดเจนอยู่ในตัวว่า การกระทำความผิดเกิดขึ้นในท้องที่ใดในหลายท้องที่ ศาลฎีกาจะวินิจฉัยว่า จำเลยทำการยกยอก

* อัยการผู้ช่วย สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด, นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, เนติบัณฑิตไทย สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ผู้เขียนขอขอบคุณท่านพร้อมพร พิษณุศักดิ์อนันต์ ผู้ช่วยผู้พิพากษา ที่ช่วยพิสูจน์อักษรและปรับแก้ภาษาในบทความนี้

^๑ อรรถพล ใหญ่สว่าง, คำอธิบายวิชาสัมมนากฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, พิมพ์ครั้งที่ ๕ (กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๖๑), หน้า ๑๙๙ - ๒๐๐.

^๒ ศาลฎีกา, ระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกา [Online], available URL: <http://deka.supremecourt.or.th/search>, 2562 (กุมภาพันธ์, ๑๕).

^๓ ศาลฎีกา, เรื่องเดียวกัน.

ทรัพย์สินในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่ หรือกระทำความผิดต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไปและเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ เช่น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๕๕/๒๕๓๐ จำเลยครอบครองเงินของโจทก์ขณะที่ยังอยู่ต่างจังหวัดแล้วไม่ส่งมอบให้โจทก์ร่วมซึ่งอยู่ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางรัก จึงไม่สามารถทราบได้ว่าจำเลยเบียดบังเงินของโจทก์ร่วมไปในท้องที่ใด ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า กรณีนี้เป็นการไม่แม้ว่าจำเลยทำการยกยอกทรัพย์สินของโจทก์ร่วมในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ (๑) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรักจึงมีอำนาจสอบสวน และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ^๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๔๕/๒๕๕๕ จำเลยรับเงินค่าสินค้าจากลูกค้าของโจทก์ร่วมที่จังหวัดต่าง ๆ แล้วไม่โอนเงินค่าสินค้าให้แก่โจทก์ร่วมกับไม่มาชำระบัญชีกับโจทก์ร่วมซึ่งอยู่ในอำเภอกระทุ่มแบน ดังนี้ ความผิดฐานยกยอกจึงอาจเกิดอ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นตั้งแต่จำเลยรับเงินจากลูกค้าของโจทก์ร่วมแต่ละจังหวัดจนถึงสำนักงานของโจทก์ร่วม กรณีเป็นเรื่องที่จำเลยกระทำความผิดต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไปและเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ (๓) และ (๔) เมื่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรกระทุ่มแบนรับคำร้องทุกข์ไว้ก่อนจึงเป็นท้องที่ที่พบการกระทำความผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ จึงมีอำนาจสอบสวนและเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ^๕

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่า สภาพและลักษณะแห่งการกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลฎีกาข้างต้นเป็นการการเบียดบังเงินซึ่งไม่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่ในตัวว่า การกระทำความผิดเกิดขึ้นในท้องที่ใดในหลายท้องที่ การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยกยอกจึงต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙

๓. กรณีความผิดฐานยกยอกเกิดขึ้นหลายท้องที่เกี่ยวพันกันทั้งในราชอาณาจักรไทยและนอกราชอาณาจักรไทย

ในกรณีความผิดเกิดขึ้นหลายท้องที่เกี่ยวพันกันทั้งในราชอาณาจักรไทยและนอกราชอาณาจักรไทยนั้น ในทางปฏิบัติของพนักงานอัยการจะถือว่าเป็นความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐ ซึ่งอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบหรือจะมอบหมายหน้าที่นั้น ให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้^๖ เดิมคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๗๙/๒๕๕๙ และ ๓๑๑๘/๒๕๕๙ ที่วินิจฉัยว่า กรณีความผิดเกิดขึ้นหลายท้องที่เกี่ยวพันกันทั้งในราชอาณาจักรไทยและนอกราชอาณาจักรไทยเป็นกรณีการกระทำของจำเลยเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ (๔) ไม่เป็นความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยที่ได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรอยู่ในบังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐^๗ แต่ต่อมาได้มี คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕๒/๒๕๕๙ ที่ไม่ถือตามฎีกาที่ ๒๖๗๙/๒๕๕๙ และ ๓๑๑๘/๒๕๕๙ แล้ว^๘

^๔ ศาลฎีกา, เรื่องเดิม.

^๕ ศาลฎีกา, เรื่องเดียวกัน.

^๖ อุทัย อาทิวา, การสอบสวน (กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.เจ. พรินติ้ง, ๒๕๖๒), หน้า ๓๑๐ - ๓๑๑.

^๗ ศาลฎีกา, เรื่องเดิม.

^๘ เนติบัณฑิตยสภา, คำพิพากษาศาลฎีกา ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙ ตอนที่ ๑๒, บรรณานุกรมโดยนายสมชัย ชีฆาอุตมากรและผู้ช่วยบรรณานุกรมโดย นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์ (กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๖๐), หน้า ๓๓๗๙ - ๓๓๘๑.

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕๒/๒๕๕๙ โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า เหตุเกิดที่ประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นหลายท้องที่เกี่ยวพันกัน การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการกระทำความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทยและได้กระทำการลงนอกราชอาณาจักรไทยด้วย ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ หรือจะมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้^๙

กรณีความผิดฐานยักยอกซึ่งไม่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่ในตัวว่า การกระทำความผิดเกิดขึ้นในท้องที่ใดในหลายท้องที่ทั้งในราชอาณาจักรไทยและนอกราชอาณาจักรไทยเกี่ยวพันกัน ต้องถือว่าเป็นเรื่องที่กระทำความผิดต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไปและเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กันทั้งในราชอาณาจักรไทยและนอกราชอาณาจักรไทย และเป็นความผิดที่การกระทำแม้แต่ส่วนหนึ่งส่วนใดได้กระทำในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕ ซึ่งน่าจะพอเทียบเคียงได้กับแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕๒/๒๕๕๙ อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ หรือจะมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้

บรรณานุกรม

เนติบัณฑิตยสภา. คำพิพากษาศาลฎีกา ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๙ ตอนที่ ๑๒. บรรณาธิการโดยนายสมชัย ธีระอาตุตมากร และผู้ช่วยบรรณาธิการโดย นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๖๐.

ศาลฎีกา. ระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งคำร้องและคำวินิจฉัยศาลฎีกา [Online]. Available URL: <http://deka.supremecourt.or.th/search>. ๒๕๖๒ (กุมภาพันธ์, ๑๕).

อรรถพล ไทใหญ่สว่าง. คำอธิบายวิชาสัมมนากฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ๒๕๖๑.

อุทัย อาทิวา. การสอบสวน. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.เจ. พรินติ้ง, ๒๕๖๒.

^๙ ศาลฎีกา, เรื่องเดิม.

๔. บทสรุป

การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยักยอกนั้น มีทั้งกรณีความผิดฐานยักยอกเกิดในท้องที่เดียว ในหลายท้องที่เกี่ยวพันกัน และในหลายท้องที่ทั้งในราชอาณาจักรไทยและนอกราชอาณาจักรไทยเกี่ยวพันกัน ซึ่งจะเป็นกรณีใดนั้น ต้องพิจารณาถึงลักษณะของการกระทำความผิดฐานยักยอกเป็นสำคัญว่า การเบียดบังนั้นปรากฏชัดแจ้งหรือไม่ หากปรากฏชัดก็เป็นกรณีความผิดฐานยักยอกเกิดในท้องที่เดียว การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๘๕๘/๒๕๕๗ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๗๓/๒๕๓๕ แต่หากไม่ปรากฏชัดก็อาจเป็นกรณีความผิดฐานยักยอกเกิดในหลายท้องที่เกี่ยวพันกัน การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๕๕/๒๕๓๐ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๔๕/๒๕๕๕ และถ้าเป็นกรณีความผิดฐานยักยอกเกิดในหลายท้องที่ในราชอาณาจักรไทยและนอกราชอาณาจักรไทยเกี่ยวพันกัน การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐ และเทียบแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๕๒/๒๕๕๙

ข้อสอบพร้อมธงคำตอบในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการอัยการ ในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย พ.ศ. ๒๕๖๐

วิชากฎหมายพยานหลักฐาน กฎหมายรัฐธรรมนูญ กฎหมายปกครอง กฎหมายองค์การอัยการและพนักงานอัยการ กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาคดีอาญาในศาลแขวง หรือกฎหมายว่าด้วยศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว หรือกฎหมายวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค กฎหมายล้มละลาย หรือกฎหมายภาษีอากร หรือกฎหมายแรงงาน กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา หรือกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ

วันอาทิตย์ที่ ๘ เมษายน ๒๕๖๑

คำถาม ๘ ข้อ รวม ๘๐ คะแนน เวลาตอบ ๓ ชั่วโมง ๒๐ นาที (๑๔.๐๐ – ๑๗.๒๐ นาฬิกา)
ให้ยกเหตุผลประกอบคำตอบด้วย

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ข้อ ๑ ในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ฟ้องว่า จำเลยร่วมกับนายเปิดหลักทรัพย์ในเคหสถาน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๗) (๘) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี ศาลชั้นต้นนัดไต่สวนมูลฟ้องวันที่ ๑๕ และวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๐ โจทก์ยื่นบัญชีระบุพยานเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๖๐ อ้างพยานบุคคลจำนวน ๑๐ ปาก โดยระบุนายเปิดซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยเป็นพยาน ต่อมาวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๐ โจทก์นำนายเปิดและพยานเข้าสืบจำนวน ๕ ปาก จำเลยทราบนัดโดยชอบแล้วไม่มาศาล แต่ในวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๐ จำเลยแต่งตั้งทนายความมาศาล คัดค้านว่าโจทก์ยื่นบัญชีระบุพยานไม่ชอบด้วยกฎหมายห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานทั้งห้าปาก และการที่โจทก์อ้างนายเปิดเป็นพยานไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากนายเปิดเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลย อีกทั้งการสืบพยานในวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๖๐ เป็นการพิจารณาคดีลับหลังจำเลย การสืบพยานดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน แต่ศาลชั้นต้นให้สืบพยานต่อไปจนเสร็จ แล้วเห็นว่าคดีมีมูลให้ประทับฟ้องในชั้นพิจารณาจำเลยให้การปฏิเสธ วันนัดสืบพยานโจทก์ โจทก์และจำเลยแถลงยอมรับคำเบิกความพยานโจทก์ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องทุกปากเป็นคำพยานในชั้นพิจารณา ศาลอนุญาต โจทก์ไม่ติดใจนำพยานดังกล่าวเข้าสืบอีก

ให้วินิจฉัยว่า

(ก) คำคัดค้านของจำเลยในชั้นไต่สวนมูลฟ้องรับฟังได้หรือไม่

(ข) ศาลจะรับฟังคำเบิกความของพยานโจทก์ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องทุกปากเป็นคำพยานในชั้นพิจารณาได้หรือไม่

ธงคำตอบข้อ ๑

(ก) โจทก์ยื่นบัญชีระบุพยานเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๖๐ ก่อนวันนัดไต่สวนมูลฟ้องเพียง ๗ วัน เป็นการยื่นบัญชีระบุพยานน้อยกว่า ๑๕ วัน ก่อนวันไต่สวนมูลฟ้อง อันเป็นการไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๙/๑ วรรคหนึ่ง ซึ่งห้ามมิให้ศาลอนุญาตให้สืบพยานและรับฟังพยานหลักฐานนั้น แต่ถ้าศาลเห็นว่าจำเป็นจะต้องสืบพยานหลักฐานดังกล่าวเพื่อให้การวินิจฉัยชี้ขาดข้อสำคัญแห่งประเด็นเป็นไปโดยเที่ยงธรรม ศาลมีอำนาจอนุญาตให้สืบและรับฟังพยานหลักฐานเช่นว่านั้นได้ตามมาตรา ๒๒๙/๑ วรรคสี่ ดังนั้น การที่ศาลชั้นต้นให้โจทก์นำพยานเข้าสืบจึงเป็นกรณีที่ศาลอนุญาตให้สืบพยานหลักฐานตามบทบัญญัติดังกล่าว

นายเปิดเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลย แต่โจทก์มิได้ฟ้องนายเปิดเป็นจำเลย โจทก์จึงสามารถอ้างนายเปิดเป็นพยานได้ไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓๒

สัตยา อรุณธารี

สวัสดีครับ สมาชิกจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภาและผู้อ่านทุกท่าน

สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา เปิดรับสมัครสอบ ภาค ๒ สมัยที่ ๗๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๒ นักศึกษาสามารถสมัครได้ ๓ ช่องทาง ดังนี้ครับ

- รับสมัครที่สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๒ - ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓
- รับสมัครสอบทางไปรษณีย์ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๒ - ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓
- รับสมัครสอบทาง Internet วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๒ - ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

กำหนดการสอบ เวลา ๑๔.๐๐ - ๑๘.๐๐ นาฬิกา

- วันอาทิตย์ที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๖๓ สอบข้อเขียนกลุ่มวิชากฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
- วันอาทิตย์ที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๓ สอบข้อเขียนกลุ่มวิชากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

สำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา (ส.ช.น.) ให้ความช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายแบ่งเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

๑. ให้คำแนะนำและปรึกษาปัญหากฎหมายแก่ประชาชนทั่วไปที่มาขอคำแนะนำและคำปรึกษา การขอรับคำแนะนำและคำปรึกษานั้น สามารถกระทำได้ ๒ วิธี คือ มาขอรับคำปรึกษาด้วยตนเอง ณ สำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ซึ่งอยู่ในบริเวณอาคารของเนติบัณฑิตยสภา ชั้น ๑ หรือทางโทรศัพท์ โดยสำนักงานฯ ได้จัดให้มีหมายเลขอาสาเพื่อทำหน้าที่ให้คำแนะนำปรึกษาอยู่ประจำสำนักงานฯ ทุกวัน ในเวลาราชการ ซึ่งผู้ที่มาขอรับคำปรึกษาจะมาด้วยตนเองหรือทางโทรศัพท์ก็ได้โดยไม่ต้องเสียค่าบริการใด ๆ และ

๒. ให้ความช่วยเหลือในการดำเนินคดีแก่ประชาชน โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายแก่ผู้ที่มีฐานะยากจนและไม่ได้ความเป็นธรรม ซึ่งตนเองไม่สามารถที่จะดำเนินคดีได้ โดยมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- ก. เป็นการร้องขอด้วยความสุจริตและเป็นกรณีที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม
- ข. เป็นผู้มีส่วนได้เสียและมีฐานะยากจน
- ค. เป็นผู้ที่ไม่มีความสามารถเสียหายหรือเสื่อมเสียต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน และ
- ง. รูปคดีทั้งข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงสามารถให้ความช่วยเหลือได้

สอบถามเพิ่มเติมที่ สำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา (ส.ช.น.) อาคารเนติบัณฑิตยสภา ชั้น ๑ ถ.กาญจนาภิเษก แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โทร. ๐๒ ๘๘๗ ๖๘๐๑ - ๗ กด ๓ ต่อ ๑๐๔, ๑๐๘, ๑๐๙ หรือ ๐๒ ๘๘๗ ๖๘๑๑

เวลาทำการ วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๘.๓๐ นาฬิกา

วันเสาร์ เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๖.๓๐ นาฬิกา

เว้นวันอาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์

* กรรมการเนติบัณฑิตยสภา, กรรมการอำนวยการอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา
ประธานอนุกรรมการประชาสัมพันธ์เนติบัณฑิตยสภา, อนุกรรมการวิชาการ, อนุกรรมการพิจารณามาตรฐานการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตฯ
อาจารย์ผู้บรรยายวิชากฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาภาค ๑-๒ (ภาคปกติ) สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา
น.บ. (เกียรตินิยม), น.บ.ท., น.ม., นิติศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขานิติศาสตร์ (มหาวิทยาลัยทักษิณ)

ข่าว เนติบัณฑิตยสภา

พิธีทำบุญตักบาตรข้าวสารอาหารแห้ง เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ๒๕๖๓

นางเมทินี ชโลธร เลขาธิการเนติบัณฑิตยสภา เป็นประธานในพิธีทำบุญตักบาตรข้าวสารอาหารแห้งพระสงฆ์จำนวน ๙ รูป เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรม ณ บริเวณโถง ชั้น ๑ อาคารเนติบัณฑิตยสภา ในวันศุกร์ที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๒ โดยมี นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์ เลขาธิการสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา นายศักดิ์ ช่างรังษี รองเลขาธิการสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา นายกนก จุลมนต์ รองเลขาธิการสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา พนักงานเนติบัณฑิตยสภา และนักศึกษาสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ร่วมทำบุญตักบาตรด้วย

สำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา (ส.ช.น.) จัดสัมมนา

ว่าที่พันตรี ดร.สมบัติ วงศ์กำแหง ประธานคณะกรรมการบริหารสำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา (ส.ช.น.) เป็นประธานกล่าวเปิดงาน โครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการและพัฒนาศักยภาพของทนายความอาสาสำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา (ส.ช.น.) ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๓ ระหว่างวันที่ ๑๓ - ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๒ ณ โรงแรมกรุงศรี ริเวอร์ อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา

บรรณาธิการ II กลาง

เมื่อมีแสงสุดท้ายที่ปลายฟ้า
 ธรรมชาติสรรพสิ่งต่างเป็นไป
 เมื่อสังขารใบหน้าชราโรย
 เราจะได้เดินต่อไปหรือหยุดยั้ง
 จงดูความมั่นคงของสรรพสิ่ง
 ปล่อยม่นไปเริ่มต้นใหม่อย่างจ่อมจวม
 คือบทเรียนคือตำรามิค่านัก
 แสงทิวาแสงสุดท้ายของวารวัน

และเมื่อมีแสงทิวาเริ่มต้นใหม่
 และวารวีย์ล่องไปไม่หวนคืน
 และกำลังบินโบยอย่างสุดฝัน
 และจะแพ้หรือกล้าสู้ความเศร้าตรม
 เมื่อใจนิ่งสงบงามความชื่นชม
 ความชื่นชมจะกลับหวนเมื่อนานวัน
 เก็บความรักในที่สุดไม่หยุดฝัน
 เป็นความหวังเป็นนิรันดร์เป็นความจริง

สวัสดิ์ปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๖๓ จากบรรณาธิการจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภา

จุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภา ประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้ สารอวยพรปีใหม่ ๒๕๖๓ จาก นายกเนติบัณฑิตยสภา, บทความ เนื่องจากปก เสนอเรื่อง “๑๓ มกราคม วันการbinแห่งชาติ” โดย ศิริอร เทศะบำรุง มณีนินธุ์, บทความ ปัญหาจากข้อหาหรือกฎหมายที่น่าสนใจ เสนอเรื่อง “การอุทธรณ์คดีให้เป็นทางสาธารณประโยชน์โดยปริยาย” โดย สจิตรา แสงสายัณห์ กล่าวถึง กรณีองค์การบริหารส่วนตำบล ว. ขอหาหรือว่าทางพิพาทที่นาย ส. ได้ปักเสารั้วล้ำจากแนวรั้วเดิม เข้าไปนั้นเป็นทางสาธารณประโยชน์หรือไม่ หากเป็นทางสาธารณประโยชน์แล้ว องค์การบริหารส่วนตำบล ว. จะดำเนินการเกี่ยวกับทางพิพาทดังกล่าวได้หรือไม่ อย่างไร, บทความ คำพิพากษาศาลฎีกาที่น่าสนใจ เสนอเรื่อง “ร้องสอด” โดย ผศ.ดร.สมหมาย จันทรเรือง กล่าวถึง คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๖๕/๒๕๖๑, บทความ เจาะฎีกาเด่น เสนอเรื่อง “ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ หรือ ๒๑๙ ตรี” โดย รังสิชัย บรรณกิจวิจารณ์, มนต์ชัย ชนิทรลีลา, สุจรยา สุจริตศรีชัยกุล, และ ฉัตรเฉลิม ธรรมวินทร กล่าวถึง คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๔๒/๒๕๖๑, บทความ ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย เสนอเรื่อง “Bridging the Inequality Gap and Nurturing Quality of Democracy” โดย ทีปกร โกลมลพันธ์พร และ พัชรมน อนันต์ศฤงคาร กล่าวถึง การลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำสร้างคุณภาพประชาธิปไตย พร้อมคำศัพท์ที่น่าสนใจ, บทความ เรื่อง “หมายเหตุท้ายกฎหมายใหม่ เรื่อง กฎกระทรวงการมีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืนของหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจ และการมอบให้ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒” โดย รวิวิท ชัยกวีตรภักดี โปรดติดตาม, บทความ เรื่อง “พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยกยอกทรัพย์” โดย นิธินันท์ บุรณะเจริญรักษ์ กล่าวถึง ข้อควรศึกษาจากการเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดฐานยกยอกในแต่ละกรณี แตกต่างกันอย่างไรมากเพื่อให้มีผลกระทบต่ออำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน อำนาจฟ้องของพนักงานอัยการ, ข้อสอบพร้อมคำตอบ ในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการอัยการ ในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย พ.ศ. ๒๕๖๐ (สนามใหญ่) วิชากฎหมาย พยานหลักฐาน กฎหมายรัฐธรรมนูญ กฎหมายปกครอง กฎหมายองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง หรือกฎหมายว่าด้วยศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว หรือกฎหมายวิธีพิจารณาความคดีผู้บริโภค กฎหมายล้มละลาย หรือกฎหมายภาษีอากร หรือกฎหมายแรงงาน กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา หรือกฎหมายการค้าระหว่างประเทศ เสนอข้อ ๑ ปิดท้ายด้วย “มุมข่าว” โดย สัตยา อรุณธารี

พบกันใหม่เดือนกุมภาพันธ์

ศิริอร เทศะบำรุง มณีนินธุ์

ติดตามอ่านจุลสารข่าวเนติบัณฑิตยสภาฉบับย้อนหลังได้ที่เว็บไซต์เนติบัณฑิตยสภา

<http://www.thethaibar.or.th>

เอกสารเผยแพร่ความรู้ แจกฟรี ห้ามจำหน่าย

(สงวนสิทธิ์ใช้ในกิจการของแผนกประชาสัมพันธ์ เนติบัณฑิตยสภาเท่านั้น)

จัดทำโดย คณะอนุกรรมการประชาสัมพันธ์เนติบัณฑิตยสภา จำนวน ๒,๕๐๐ เล่ม

เนติบัณฑิตยสภา เลขที่ ๓๒/๒ หมู่ที่ ๑๖ ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๓๐

พิมพ์ที่ : บริษัท กรุงสยาม พิมพ์ชื่อ จำกัด

๔๓/๑๓๒ ถนนพหลโยธิน แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐